

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΓ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1284²

Γενέσιον τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου
Δευτέρα 8 Σεπτεμβρίου 2014 (2006)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Θάνατος = γέννησις!

Εορτὴ θεομητορικὴ ἔχουμε, ἀγαπητοί μου. Εἶνε τὰ γενέθλια τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου. Μὲ ἀφορμὴ αὐτὴν ἄς θίξουμε ἓνα θέμα.

Ἡ τάξις, τὸ τυπικὸ τῆς Ἐκκλησίας - τῆς Ὁρθοδοξίας μας, εἶνε, **οἱ ἅγιοι νὰ ἐορτάζουν – πότε;** Τὴν ἡμέρα ποὺ γεννήθηκαν ἢ τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου τους; Ἔχει σημασία αὐτό.

Πότε ἐορτάζουμε ἐμεῖς; Τὸ κανονικὸ εἶνε νὰ ἐορτάζουμε τὴν ἡμέρα ποὺ ἐορτάζει ὁ ἅγιός μας. Ἐὰν κάποιος λέγεται Ἀντώνιος, νὰ ἐορτάζει τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου· ἂν λέγεται Νικόλαος, τοῦ ἁγίου Νικολάου· ἂν λέγεται Ἀθανάσιος, τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου. Δυστυχῶς τώρα δὲν τὸ κάνουν αὐτό· ἐορτάζουν τὰ γενέθλια τῆς κορούλας τους, τὰ γενέθλια τοῦ παιδιοῦ τους. Αὐτὸ δὲν εἶνε ὀρθόδοξο· εἶνε φράγκικο. Αὐτὸ τὸ ἔχουν τὰ ξένα ἔθνη, οἱ Γάλλοι, οἱ Ἀγγλοὶ, οἱ Ἀμερικᾶνοι ἰδίως. Οἱ ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ πρέπει νὰ δίνουν ὀνόματα χριστιανικά, ὀνόματα ἁγίων ποὺ ὑπάρχουν στὸ ἀγιολόγιο τῆς Ἐκκλησίας μας, καὶ νὰ ἐορτάζουν τὴν ἡμέρα ποὺ ἐορτάζει ὁ ἅγιός τους, **ὄχι στὰ γενέθλια.**

Πότε ἐορτάζουν οἱ ἅγιοι; Συνήθεια τῆς ἀγίας μας Ἐκκλησίας εἶνε, οἱ ἅγιοι νὰ ἐορτάζουν ὄχι τὴν ἡμέρα ποὺ γεννήθηκαν ἀλλὰ τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου - τῆς κοιμήσεώς τους καὶ οἱ μάρτυρες τὴν ἡμέρα τοῦ μαρτυρίου τους. Λόγου χάριν ἐορτάζουμε τὸν ἅγιο Βασίλειο τὴν 1η Ἰανουαρίου. Εἶνε ἡ ἡμέρα ποὺ γεννήθηκε; Ὁχι. Εἶνε ἡ ἡμέρα ποὺ παρέδωσε τὴν ψυχὴ του στὸν Πλάστη, εἶνε ἡ ἡμέρα τῆς κοιμήσεώς του. Ἐορτάζουμε τὸν ἅγιο Κοσμᾶ τὸν Αἰτωλὸ στὶς 24 Αὐγούστου. Εἶνε ἡ ἡμέρα ποὺ γεννήθηκε; Ὁχι. Εἶνε ἡ ἡμέρα ποὺ μαρτύρησε. Αὐτὸ γίνεται πάντοτε· ἐορτάζουμε τοὺς ἁγίους **τὴν ἡμέρα ποὺ ἔφυγαν ἀπὸ τὴ ζωὴ αὐτὴ** καὶ εἰσηλθαν στὴν αἰώνιο ζωὴ.

Γιατί ἄραγε ἡ Ἐκκλησία ἡ ὀρθόδοξος δίδει τόση σημασία στὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου; τιμᾶ

τὸ θάνατο περισσότερο ἀπὸ τὴ γέννησι; Περιέργο πρᾶγμα. Γιατί; Ἔχει σημασία αὐτό. Προτοῦ νὰ ῥθῆ ὁ Χριστὸς στὸν κόσμο, οἱ εἰδωλόατρες ἔτρεμαν τὸ θάνατο· προσπαθοῦσαν νὰ σβήσουν ἀπ' τὸ μυαλό τους τὴν ἰδέα τοῦ θανάτου. Διότι θεωροῦσαν, ὅτι ὁ θάνατος εἶνε τέρμα· ὅτι ἐκεῖ, μὲ τὸ φτυάρι τοῦ νεκροθάφτη, τελειώνει πλέον ἡ ζωὴ. Ὁ Χριστὸς ὅμως ἔδειξε, ὅτι **ὁ θάνατος δὲν εἶνε τέρμα, εἶνε ἀρχή!** Αὐτὴ εἶνε ἡ μεγάλη διαφορά. Ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία στὸ Σύμβολο τῆς πίστεως διακηρύττει *«Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος· ἀμήν».*

Τί εἶνε ὁ θάνατος; Ὁ θάνατος, γι' αὐτὸν ποὺ πιστεύει στὸ Χριστὸ πραγματικά, ὄχι ψεύτικα, εἶνε ἡ ἀρχὴ μιᾶς νέας ζωῆς, ὡραίας ζωῆς.

● Ὁ θάνατος εἶνε **μιὰ θύρα**, μιὰ πόρτα. Ὅπως ἀνοίγεις τὴν πόρτα καὶ μπαίνεις μέσα σ' ἓνα ὡραῖο σπίτι ἢ ὡραῖο σαλόνι, ἔτσι καὶ ὁ θάνατος εἶνε μιὰ πόρτα ποὺ τὴν ἀνοίγεις καὶ δὲν πέφτεις στὸ χάος, ἀλλὰ μπαίνεις σὲ νέα ζωὴ.

● Ὁ θάνατος ἀκόμη εἶνε **εἶδος μεταναστεύσεως**. Ἦρθε πρὸ καιροῦ ἀπὸ ἓνα χωριὸ ἐδῶ κάποιος χαρούμενος στὴ μητρόπολι. –Φεύγω, λέει, ἀπὸ τὴ Φλώρινα. –Καὶ δὲν στενοχωριέσαι. Ποῦ πᾶς; –Ἐχῶ ἓνα θεῖο στὸ Τορόντο· ἔχει ἐκεῖ μεγάλη περιουσία καὶ μοῦ ἔγραψε· «Ἔλα στὸν Καναδᾶ· θὰ σὲ κάνω κληρονόμο, θὰ σοῦ ἀφήσω τὰ ὑπάρχοντά μου, θὰ ζήσης εὐτυχισμένος». Καὶ ἔφυγε μὲ χαρὰ. Ἦρθε σήμερα καὶ μιὰ κοπέλλα ἀπὸ τὸν Ἀκρίτα καὶ ἔλαμπε. Λέω· –Χαρούμενη σὲ βλέπω. –Ναί, μοῦ λέει, παντρεύομαι. –Καὶ ποιὸν παίρνεις; –Μὲ ζήτησε κάποιος μετανάστης καὶ θὰ πάω μαζί του στὴν Ἀμερικὴ· θὰ ζήσω ἐκεῖ καλύτερα... Ὅπως λοιπὸν ὅταν φεύγῃ κανεὶς ἀπὸ τὴ Φλώρινα καὶ πηγαίνει σὲ ἄλλα μέρη ἢ μετανάστευσις δὲν θεωρεῖται συμφορά, ἔτσι εἶνε καὶ ὁ θάνατος. Μιὰ μετανάστευσις εἶνε. Μεταναστεύουμε ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν, ἀπὸ τὴ μικρὴ αὐτὴ χώρα στὸν οὐράνιο κόσμον ποὺ εἶ-

νε γεμάτος όμορφιά και χάρι και ήδονή. Τό πιστεύουμε; Άν τό πιστεύουμε, νά μήν κλαίμε και θρηνούμε όταν κάποιος δικός μας φεύγη στόν άλλο κόσμο.

● Έάν πιστεύουμε, ό θάνατος δέν εΐνε τέρμα· εΐνε μιá θύρα, εΐνε μιá μετανάστευσις. Εΐνε άκόμα ό θάνατος –ν΄ άναφέρω ένα πατερικό παράδειγμα– μιá **δευτέρα γέννησις**, μιá δεύτερη γέννα. Έξηγώ. Τό παιδάκι, πρὶν γεννηθῆ, εΐνε μέσα στήν κοιλιά τῆς μάνας. Όπως τό ψάρι κολυμπάει μέσ΄ στή θάλασσα, ἔτσι τό ἔμβρυο –άηδία εΐνε ό άνθρωπος– κολυμπάει μέσα στό αίματα τῆς γυναίκας. Ποιός θέλει νά μείνη ἐκεῖ διá παντός; Κανείς. Έκεῖ εΐνε σάν σέ φυλακή. Μένει ἐκεῖ έννια μήνες, και ὕστερα, ὅπως τό πουλάκι σπάει τό τσώφλι και βγαίνει ἔξω και κελαηδάει, ἔτσι και τό παιδάκι άνοίγει τά σπλάχνα τῆς μάνας και βγαίνει, κι άκούγεται τό κλάμα του, και χαίρονται ὅλοι. Γέννησις εΐνε και ό θάνατος. Ζοῦμε στόν κόσμο αυτόν, πού εΐνε ή σκοτεινή «*κοιλιά τοῦ κλαυθμῶνος*» (Ψαλμ. 83,6). Μὲ τό θάνατο βγαίνουμε άπό τό σκοτάδι σέ νέα ώραία ζωή, στό φωτεινό κόσμο τοῦ οὐρανοῦ. Γι΄ αυτό οἱ πρῶτοι Χριστιανοί και τό τυπικό τῆς Έκκλησίας μας θεωροῦν τό θάνατο ὡς ήμέρα νέας γεννήσεως. Ό θάνατος τοῦ δικαίου ἔωρτάζετο ὡς ήμέρα νίκης και θριάμβου.

● Ό θάνατος άπό τούς πιστούς Χριστιανούς θεωρεΐται, τέλος, σάν **ένas ὕπνος**. Στά μνήματα δέν ἔγραφαν «άπέθανε». Σήμερα γράφουν «άπέθανε». Άν πάτε στή Ψώμη κ΄ ἐπισκεφθῆτε τὶς κατακόμβες, τούς ὑπόγειους ἐκείνους διαδρόμους ὅπου ἔθαβαν τά σώματα τῶν μαρτύρων, δέν θά βρῆτε τῆ λέξι «άπέθανε». Θά δῆτε γραμμένο· «*Έκοιμήθη*», «*έκοιμήθη ἐν Κυρίῳ*». Κι ὅπως τό βρέφος κοιμάται στήν κούνια και ή μάνα δέν κλαίει, γιατί ξέρει ὅτι τό πρῶι θά ξυπνήση δροσάτο, ἔτσι και οἱ πιστοὶ δέν ἔκλαιγαν, ὅπως ἔκλαιγαν οἱ εἰδωλοάτρες. Ήξεραν, ὅτι οἱ κεκοιμημένοι τους μιá μέρα θά ξυπνήσουν. Γι΄ αυτό και ό άγιος Κοσμᾶς ό Αἰτωλός ἔλεγε· «Τί εΐνε ό ὕπνος; Ένας μικρός θάνατος· και τί εΐνε ό θάνατος; Ένας μεγάλος ὕπνος». Άπό τόν ὕπνο αυτόν, πού διαρκεῖ ὄχι μερικὲς ὤρες αλλά μερικά χρόνια, θά μᾶς ξυπνήση ή σάλπιγγα τοῦ άρχαγγέλου, ή σάλπιγγα τοῦ οὐρανοῦ, για νά κριθοῦμε κατὰ τά ἔργα μας.

Ίδού λοιπόν γιατί ή διδασκαλία και ή τάξις τῆς Έκκλησίας μας ἔχουν τὴν ήμέρα τοῦ θανάτου ὡς **ήμέρα ἑορτῆς**· ἑορτάζουμε τούς άγίους τὴν ήμέρα πού πέθαναν. Άλλά και για κάθε πιστό στή νεκρώσιμο άκολουθία ή Έκ-

κλησία ψάλλει· «**Μακαρία ή ὁδός ή πορεύει σήμεραν, ὅτι ήτοιμάσθη σοι τόπος άναπαύσεως**».

● **Η πίστις αυτή ἔχει άτονήσει δυστυχῶς** σήμερα. Οἱ λεγόμενοι Χριστιανοί δέν πιστεύουν ὅπως οἱ παλαιοί. Αυτό δείχνουν τά λόγια και ή στάσι τους άπέναντι στο μυστήριο τοῦ θανάτου. Τυπικοί Χριστιανοί, Χριστιανοί στήν ταυτότητα μόνο. Άχ, πότε νά χωριστῆ ή Έκκλησία άπό τό κράτος! Έγώ δέν θά προλάβω νά τό δῶ. Θά γίνη ὅπως ὅποτε αυτό, θά χωριστῆ ή Έκκλησία άπό τό κράτος. Κι ἄμα χωριστῆ, χαρᾶς εὐαγγέλια τότε. Άπό τούς δέκα χιλιάδες Χριστιανούς δέν θά μείνουν οὔτε πεντακόσοι. Όσοι ὅμως μείνουν, θά άξίζουσιν. Αυτόι θά πιστεύουσιν. Οἱ άλλοι ἄς εΐνε ἑλεύθεροι νά κάνουν ὅ,τι θέλουν· ροταριανοί, μασόνιοι, φράγκοι, ὅ,τι θέλουν ἄς εΐνε, δέν μᾶς ἔνδιαφέρει. Όσοι μείνουν, θά εΐνε πραγματικά Χριστιανοί. Αυτόι θ΄ άποτελέσουν τὴν ζωσα και άκατάλυτη δύναμι τοῦ χριστιανισμοῦ και τοῦ ἑλληνισμοῦ. Διότι θά εΐνε τό ζυμάρι. Όπως μιá χούφτα ζυμάρι ζυμώνει ὀλόκληρη σκάφη, ἔτσι θά εΐνε και οἱ πραγματικοί Χριστιανοί, ὅσοι θά μείνουν τότε. Ένῶ τώρα Χριστιανός λέγεται και ό ένας, Χριστιανός λέγεται και ό άλλος κι ἄς μήν πιστεῦη τίποτα. Τόν ῥῶτᾶς για τό θάνατο, και σοῦ λέει πῶς ό άνθρωπος ψοφάει σάν τό ζῶο... Έτσι ἔκφράζονται, δέν πιστεύουσιν πλέον στήν αἰώνιο ζωή.

* * *

Άλλ΄ ἐνῶ, άγαπητοί μου, ή Έκκλησία μας ἔχει ὡς **κανόνα** νά ἑορτάζουμε τούς άγίους τὴν ήμέρα τῆς κοιμήσεως ή τοῦ μαρτυρίου τους, ό κανὼν αυτός ἔχει **τρεις ἔξαιρέσεις**. Σέ τρεῖς περιπτώσεις ἑορτάζουμε και τά γενέθλια. Ποιά γενέθλια; Πρῶτον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ίησοῦ Χριστοῦ (στὶς 25 Δεκεμβρίου). Δεύτερον τοῦ Ίωάννου τοῦ Προδρόμου (στὶς 24 Ίουνίου). Και τρίτον τά γενέθλια τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου (σήμερα 8 Σεπτεμβρίου). Γιατί τά ὠρισε ἔτσι ή Έκκλησία; Πρῶτον διότι οἱ γεννήσεις τοῦ Προδρόμου και τῆς Παναγίας προμηνύουν τὴ γέννησι τοῦ Χριστοῦ, πού ἔσήμανε ὀριστικῶς τὴ σωτηρία τοῦ γένους τῶν ανθρώπων. Και δεύτερον διότι ό μὲν Κύριος εΐνε ό Θεός ὄλων, ό Ίωάννης ό Πρόδρομος εΐνε ό «*μείζων ἐν γεννητοῖς γυναικῶν*» (Ματθ. 11,11) πού ἔρχεται νά ἑτοιμάση τό δρόμο για τό Χριστό, ή δὲ Παναγία μας εΐνε άνωτέρα άνθρωπων, άγγέλων και άρχαγγέλων· ἄν δέν ἔγεννατο ἐκείνη, δέν θά ἔγεννατο ό Χριστός.

(†) **ἐπίσκοπος Αύγουστίνος**